

Ukážka z knihy *Do tmy: Tajný život extrémistov*

Autor: Julia Ebner

Preložil: Beáta Obradovičová

Kapitola Zverbovaná neonacistami

Ako sedemročná som chcela skúmať tornáda. „Chytačka búrok!“ bola moja zvyčajná odpoveď na otázku dospelých, ktorí sa pýtali prváčky, čím chce byť, keď vyrastie. Odkedy som videla film *Twister*, fascinovala ma rýchlosť, sila a nepredvídateľnosť búrok. Aby hlavní hrdinovia *Twisteru* pochopili búrky a dokázali vytvoriť varovný systém, museli v závere filmu preniknúť priamo do stredu tornáda.

Namiesto naháňania búrok sa nakoniec živím prenasledovaním extrémistov. V mnohých ohľadoch sa to až tak nelíši. Podobne ako búrky aj extrémistické hnutia sú rýchle, majú silný deštruktívny potenciál a kedykoľvek dokážu zmeniť smer. Mojou každodennou prácou v londýnskom Inštitúte pre strategický dialóg (ISD) je monitorovanie extrémistických hnutí v Británii, Európe a v Spojených štátoch amerických. Môj tím spolupracuje s partnermi, ktorí disponujú najmodernejšou technikou, alebo s univerzitami ako napríklad Massachusettská technická univerzita (MIT) na sledovaní a analyzovaní škodlivého obsahu na internete – od extrémistickej propagandy až po dezinformácie. Na základe tohto výskumu radím vládam, bezpečnostným silám, technologickým firmám a aktivistom, ako reagovať na aktivity extrémistov. Neexistuje na to žiadny presný postup; niekedy musíme našu stratégiu meniť za pochodu tak, aby sme dokázali reagovať na ich rýchle taktické zmeny. Okrem toho je táto problematika taká komplexná, že sa nemôžeme sústrediť len na jednu jej súčasť. V jeden deň oznamujem národnej bezpečnostnej službe, že neonacisti uskutočnili transakcie s kryptomenou, ďalší deň radím Facebooku, ako vylepšiť odstraňovanie príspevkov od bielych nacionalistov. Ráno sa ocitám na stretnutí s európskymi politikmi, kde diskutujeme o budúcnosti v regulácii onlinového priestoru, a večer trávim na workshope o prevencii radikalizácie na strednej škole v Sasku.

Ale aj pri všetkých týchto rôznych spôsoboch angažovania sa ma moja každodenná práca udržiava v bubline tých, ktorí sú zodpovední za udržanie súčasného statusu quo, nie tých, ktorí naň útočia. Ide o hru na mačku a myš medzi tými, ktorí sa snažia narušiť a destabilizovať naše demokracie, a tými, ktorí sa usilujú ich chrániť. V konečnom dôsledku sa však v boji proti extrémizmu ponúka vždy len pohľad mačky striehnucej na narušiteľov. Aby sme prišli na to, ako vzniká tá spúšť okolo nás, napadlo mi, že niekto sa musí dostať priamo dovnútra, kde môže pozorovať a študovať hnacie motory tejto mašinerie. Ako krajní extrémisti mobilizujú priaznivcov a lákajú zraniteľných jednotlivcov do svojich sietí? Aké sú ich vízie budúcnosti a ako ich chcú dosiahnuť? Aká je sociálna dynamika skupiny a jej členov a ako sa vyvíja?

Aby som našla odpovede, strávila som dva roky v utajení, prisvojila som si päť rôznych identít a pridala som sa k tuctu technicky špičkových extrémistických skupín naprieč ideologickým spektrom – od džihádistov a kresťanských fundamentalistov až po bielych nacionalistov, konšpiračných teoretikov a radikálnych mizogýnov. Počas pracovného dňa som bola mačkou, no vo voľnom čase som sa pripojila k myšiam.

Tento môj osobný výskum ma priviedol k bizarným situáciám, občas na nebezpečné miesta online aj offline. Sledovala som, ako extrémistické hnutia koordinujú teroristické útoky, spúšťajú dezinformačné operácie a snujú zastrasovacie kampane. Bola som pri tom, keď ultrapravica plánovala smrtiace zhromaždenie v Charlottesville, keď Islamský štát plánoval kybernetické útoky na americkú infraštruktúru, keď nemeckí trollovia koordinovali online útoky na politikov alebo keď talianski neofašisti spúšťali informačnú kampaň, aby ovplyvnili voľby v roku 2018. Zúčastnila som sa na tajnom plánovacom stretnutí v južnom Londýne, na ktoré si bieli nacionalisti prenajali priestory cez Airbnb, na militantnom neonacistickom rockovom festivale na nemecko-poľskej hranici a dostala som hekerské inštrukcie od džihádistov Islamského štátu. Čas, ktorý som strávila v týchto hnutiach, ma naučil veľa nielen o ich stratégiách a taktike, ale vystavil ma ich ľudským rozmerom, ako aj mojim vlastným zraniteľným miestam.

Ozrutnosť odporného obsahu, s ktorým som prišla do kontaktu počas môjho projektu, ma priviedla k vytriezveniu a množstvo zverbovaných mladých ľudí k smútku. Hnutia, ktorých som bola členkou, majú na prvý pohľad veľmi málo spoločné. Ale naučila som sa, že pod povrchom fungujú všetky podobne: ich vodcovia vytvárajú chránené sociálne bubliny, aby podporovali asociálne správanie v širšom svete. Ich členovia globalizujú antiglobalistické ideológie a využívajú špičkovú techniku na realizáciu antimoderných vízií.

„Kde, do pekla, som sa to ocitol?“ pýta sa Bryan.

„Toto je radikálne pravicová diskusná skupina, zameraná najmä na rasu, tradicionalizmus, spiritualitu, filozofiu, estetiku a literatúru,“ odpovedá administrátor. Jeho meno je Aldrich. Aldrich, presnejšie.

„Na získanie prístupu k informáciám len pre členov pošli fotografiu ruky alebo zápästia s kúskom papiera s nápisom MATR – tvoje používateľské meno – časová značka,“ hovorí každému nováčikovi.

„Potom vyplň tento dotazník:

- O1. Aká je história tvojej rodiny, ktorých svojich predkov poznáš?
- O2. Koľko máš rokov?
- O3. Aké sú tvoje politické názory?
- O4. Aké sú tvoje náboženské alebo duchovné názory?
- O5. Si homosexuál alebo nejaký iný typ sexuálneho devianta?“

Fotka Bryanovej ruky sa čoskoro objaví v četovej miestnosti spolu s ospravedlnením za jasnomodré osvetlenie, ktoré spôsobil jeho notebook.

„To je v pohode,“ píše Aldrich. Bryanova ruka je dostatočne biela, aby ju skupina akceptovala. Tvrdí, že má fínsku krv, sčasti európsku a sčasti pôvodných Američanov.

Bryan má sedemnáť rokov a považuje sa za nacionálneho anarchistu a prívrženca fínskeho pohanského hnutia suomenusko. „Ale bol som homosexuál, moja degenerácia ma veľmi mrzí. Občas ešte mám také myšlienky, ale pracujem na tom, aby som očistil svoju myseľ.“

O pár dní neskôr je Bryan fuč. Namiesto neho sa v hlavnom náborovom čete nacionalistov objaví Jason.

„Už ma majú na niekoľkých zasratých zoznamoch podozrivých,“ píše, „a to mám len štrnásť.“

„Si biely? :-“ pýta sa Aldrich, ktorý je anglicko-bulharskej národnosti s nemeckými, škótskymi a chorvátskymi predkami z matkinej strany. Nikoho v skupine netrápi, že Jason je ešte maloletý.

„Z dvoch percent neger, 23andMe test skončil v smetiaku,“ odpovie Jason rýchlo. Chlapec pošle skupine kópiu výsledkov svojho genetického testu, aby si overili jeho belosť. „Len si robím srandu, som z troch štvrtín Nemec a štvrtinový Estónek.“

Keď vstúpi do četovej miestnosti druhý administrátor Deus Vult, príde mu ako odpoveď škeriaci sa emotikon. „Vedel si, že Alfred Rosenberg, ktorý bol vodcom NSDAP (Národnosocialistická nemecká robotnícka strana) počas Hitlerovej väzby, bol z jednej štvrtiny Estónek?“

Položím pohár vína, nech zmiznú zimomriavky, ktoré mi z tejto konverzácie behajú po chrbte.

„Ahoj, si dievča?“ Deus Vult mi položí priamu otázku, ako by cez obrazovku videl úzkosť na mojej tvári.

Váham. Celé dni som sa držala v úzadí, len číhajúc vo vstupnej miestnosti neonacistickej četovej skupiny.

Moje používateľské meno, Jen Malo, je až podozrivo nevinné. Keď sa tak rozhliadam, je takmer nemožné nájsť mená bez odkazov na národných socialistov alebo krajne pravicové symboly. Deus Vult, bojový pokrik križiakov, čo znamená „Boh to žiada“, patrí medzi tie benígnejšie. Veľa mien obsahuje písmená WP („White Power“ – „biela sila“) alebo W.O.T.A.N. („Will of the Aryan Nation“ – „vôľa árijskeho národa“). V ostatných sú čísla ako 4/20, čo je narážka na deň Hitlerovho narodenia, 14 v súvislosti so štrnástimi slovami vety „We must secure the existence of our people and a future for white children“ („Musíme zabezpečiť existenciu našich ľudí a budúcnosť pre biele

deti“) a 88 s odkazom na iniciály HH („Heil Hitler“). Aldrich je zjavne odchýlka kombinujúca runové znaky nacistického Schutzstaffel, SS, so zrejme náhodným obdivom k dvojitému agentovi studenej vojny Aldrichovi Amesovi.

„Áno, som dievča,“ konečne odpovedám. Čakala som pridlho?

„Neboj, berieme aj dievčatá,“ píše Deus Vult.

„Máš pár minút na hlasový hovor?“

Vedela som, že skôr či neskôr k tomu príde, tak načo to odkladať.

„Pripravená?“

Snažím sa predstaviť si tvár za jeho hlasom: je mladý alebo starý? Ťažko povedať – dnes už neexistuje žiadny typický profil pre neonacistu. „Iste.“ Taká pripravená, ako len môžem byť na rozhovor s náckom.

Ruky na klávesnici sa mi trasú, no snažím sa, aby môj hlas znel isto. Písmená MAtR mám napísané cez zápästie. Skratka odkazuje na Men Among the Ruins (Muži medzi ruinami), najvplyvnejšie dielo talianskeho filozofa Juliusa Evolu. Evola ako jeden z prvých ideológov tradicionalizmu a duchovného rasizmu inšpiroval fašistický režim Benita Mussoliniho a pracoval pre nacistickú SS, ktorej vodcu Heinricha Himmlera obdivoval.

Sám popieral, že by bol fašistom, namiesto toho preferoval pomenovanie „superfašista“. Po druhej svetovej vojne bola jeho vízia spoločenského a politického poriadku založeného na hierarchii, kaste, rase, mýtoch, náboženstve a rituáloch hlavným zdrojom inšpirácie pre talianskych krajne pravicových teroristov a neofašistov. Dnes sú Evolove knihy v obľube najmä u ultrapravice. Aj Stephen Bannon, bývalý poradca prezidenta Donalda Trumpa, cituje jeho diela. Rímsky životopisec Evolu, ktorý vedie aj nadáciu s jeho menom Evola Foundation, Gianfranco de Turris povedal: „Je to prvýkrát, čo poradca amerického prezidenta pozná Evolu alebo má zrejme tradicionalistické presvedčenie.“

„Preverili sme ťa,“ napísal Deus Vult po krátkom rozhovore, v ktorom som mu povedala to, čo chcel počuť: „Som biela, rakúskej národnosti, mám európskych predkov. Som presvedčená, že naše genetické a kultúrne dedičstvo je pod hrozbou invázy síl zo zahraničia, a obávam sa o budúcnosť svojich detí, ktoré budú musieť vyrastať v multikultúrnej Európe.“ Prečo chcem byť členkou skupiny? „Aby som bola úprimná, zatiaľ si nie som istá, čo očakávam, ale viem, že chcem byť prepojená s rovnako zmýšľajúcimi ľuďmi a dozvedieť sa viac o plánoch na uskutočnenie vlasteneckej revolúcie v USA a Európe.“

„Vitaj v MAtR.“

Hneď ako vstúpim do hlavných čtových miestností, zbadám Jasona, ktorý sa premenoval na Generála Jasona. Zdá sa, že nové pomenovanie sedí, keďže čtový kanál je organizovaný v presných hierarchiách s vojenskými hodnosťami. Vidím jednotlivcov, ktorí uvádzajú, že sú Američania, Kanadčania, Juhoafričania, Európania a Austrálčania. Ledva dvadsaťročný Kanadčan, ktorý bol vychovávaný ako kresťan, ale teraz tvrdí, že sa zaujíma o „ezoterický hitlerizmus“, šesťnásťročný Litovčan, ktorý sám seba opisuje ako národného socialistu dodržiavajúceho románske tradície, a sedemnásťročná „absolútne bezbožná agnostička“ z Nového Zélandu, ktorá aktuálne žije v USA. Debaty sú rovnako rozmanité ako ich účastníci, od témy, či bol Ježiš žid alebo nie, až po to, či si Trump s Kimom porozumejú. Genetika a biológia patria medzi ich obľúbené témy. „Takže čo vieš o genetickom testovaní?“ pýta sa Jasona takzvaný Pán Biely.

Pán Biely má tridsaťdva rokov a „v hnutí“, ako tomu on hovorí, je od pätnástich. Keď neonacisti hovoria o „hnutí“, väčšinou tým myslia nacionalistické sociálne siete, no môže to znamenať čokoľvek od členstva v špecializovanej skupine až po pridruženie sa k internetovým sieťam jednotlivcov, ktorí sa nikdy nestretli a zrejme sa ani v reálnom živote nestretnú.

„Priznávam, že veľa toho neviem. Ale naozaj by som sa rád dozvedel viac.“

„To je pochopiteľné,“ odpovedá Pán Biely. „Začal som s tým, pretože by bolo extrémne zložité držať sa viery v rasu, ak by som mal konflikt v predkoch. Je lepšie, ak poznám aspoň zhruba svoj genetický základ,“ konštatuje.

Pán Biely nie je jediným bielym rasistom, ktorý chce poznať každé jedno percento svojich predkov. Veľa pravicových extrémistov má až obsesiu genetikou. Z desiatok uzatvorených čtových skupín,

ktoré som monitorovala v rokoch 2017 až 2018, minimálne polovica žiadala svojich členov, aby im poskytli podrobné informácie o svojich predkoch. Poniektorí dokonca chceli vidieť výsledky testu ako súčasť prijímacej procedúry.

Spoločnosti 23andMe, Ancestry, MyHeritage a ďalšie firmy zamerané na genetické testy zaznamenávajú od leta 2016 nebyvalý nárast predaja testov genetickej genealógie. V roku 2017 si dalo urobiť genetické testy viac ľudí ako vo všetkých predchádzajúcich rokoch dokopy. No výsledky testov na genetických predkov nesplnia vždy očakávania každého bieleho rasistu o jeho čistote a to ich môže privádzať k hlbokkej kríze identity. Ak sú vašimi hlavnými obetnými baránkami židia či moslimovia a černochovej alebo Arabov považujete za biologicky menejcenných, môže byť mierne nepríjemné zistiť, že ste zo štvrtiny Žid a z osminy Maročan.

Nové technológie majú tendenciu posilňovať dynamiku radikalizácie, ale genetické testy ukazujú, že môžu mať aj opačný efekt. Kognitívna disonancia, ktorá rastie, keď monoetnické ideály budúcnosti narazia na multirasovú realitu minulosti, môže spustiť výrazné zmeny postoja a správania.

Aaron Panofsky z Inštitútu pre spoločnosť a genetiku na Kalifornskej univerzite v Los Angeles a Joan Donovanová z Inštitútu pre výskum dát a spoločnosti analyzovali diskusie o genetických predkoch na fórach bielej rasistickej stránky Stormfront. Zistili, že mnohí jednotlivci, ktorí nemali vytúžené výsledky testov, použili prekrútenú logiku v snahe zosúladiť svoju ideologickú vieru so svojim multirasovým pôvodom. „Očakávali by ste od členov tejto stránky reakciu: Vypadnite! Nechceme vás tu,“ hovorí Panofsky. „Namiesto toho hľadajú cesty, ako podporiť svojich členov a udržať ich v skupine.“

No v niektorých prípadoch vedú represívne mechanizmy k ďalšiemu posilneniu viery alebo, čo je horšie –, k eskalácii ešte absurdnejších konšpiračných teórií smerujúcich k popretiu platnosti výsledkov ich testov. Podľa Pána Bieleho genetické testy zámerne upravuje takzvaná „ZOG“ („Zionist Occupied Government“ – „Sionistami okupovaná vláda“), čo je súčasťou sprisahania na vyhladenie bielej rasy. „Úprimne, po nedávnom článku, ako 23andMe manipuluje správy klientov, aby im vyšlo, že sú viac Aškenázi a subsaharskí Afričania, je ťažké veriť vôbec ničomu,“ napísal. Neexistujú žiadne relevantné dôkazy o tom, že spoločnosti, ktoré robia genetické testy, s nimi manipulujú a menia výsledky. Ale viera bielych rasovo nadradených, že každý jeden aspekt v ich životoch ovplyvňujú židia, „svetové elity“ alebo „kultúrni marxisti“, je tak hlboko zakorenená, že je ťažké nájsť v ich mysliach niečo, čo podľa nich nie je zmanipulované. Firmy poskytujúce genetické testy 23andMe a Ancestry nie sú pri ich univerzálnej nedôvere žiadnou výnimkou.

Nedôvera je jednou z kľúčových konštánt, prečo prichádzajú jednotlivci do extrémne pravicových čtových skupín, ale drží ich tam aj zábava, priateľstvo a pocit naplnenia. „Bolo to fakt zábavné,“ píše Pán Biely. „Som naozaj šokovaný, koľko je tu inteligentných ľudí. Doteraz som sa rozprával s baby boomerami (v angličtine ľudia, ktorí sa narodili tesne po skončení 2. svetovej vojny) o ich starých dobrých časoch.“ Ďalší sa zapájajú a súhlasia: „Lol. Jasné. Aj mňa baví táto skupina,“ reaguje jeden z nich.

„Sranda“ a „zábava“ sú slová z čtovej miestnosti, ktorá začína sloganom „Gas the kikes. Race war now“ – vo voľnom preklade „Plyn pre židov. Vojnu za rasu“. (Veta známa v neonacistických kruhoch aj pod skratkou GTKRWN. „Kikes“ je hanlivé pomenovanie pre židov.) Vzťah medzi zábavou a zlom – rovnako ako prepájanie humánneho a nehumánneho správania – nie je ničím novým ani prekvapivým. Na stošestnástich fotografiách, ktoré zozbieral dôstojník SS Karl-Friedrich Höcker počas nacistického režimu, sú dozorcovia z koncentračných táborov, ako sa bavia v časoch vrcholiaceho vyhladzovania. Počas leta 1944, keď mučili a vraždili státisíce maďarských židov, sa správcovia koncentračných táborov zabávali, popíjali a spievali v ich letnom rekreačnom stredisku Solahütte len tridsať kilometrov južne od Osvienčimu. Höckerov album je bolestnou pripomienkou, že aj tí, ktorí sú schopní páchať zverstvá za hranicou ľudského chápania, ostávajú v mnohých veciach ľuďmi: užívajú si spoločné hodovanie s rodinami, bujaré opilecké noci s priateľmi či občasné flirtovanie so sympatickými kolegynami. Americký psychiater Robert Lifton nazval takýto vývoj dvoch ja, jedného normálneho a druhého zlého, „zdvojenie“. Na rozdiel od psychickej

poruchy, ako je schizofrénia alebo bipolárna porucha, je táto forma samorozdeľovania výsledkom prudkej terciárnej socializačnej fázy, ktorá nasleduje po raných socializačných procesoch vo vnútri rodiny a v prostredí vzdelávania.

Faktor zábavy je aj naďalej prostriedkom presadzovania krajne pravicových ideológií a konšpiračných teórií. Insiderské vtipy, humor za hranicou a irónia napomáhali krajne pravicovým aktivistom pritiahnuť záujem mladých ľudí v predvolebnom období v USA.

Po niekoľkých týždňoch strávených v četovej skupine MATR sledovaním nočných debát a počúvaním hlasových četov začínam rozumieť, ako môže búranie tabu zabíjať nudu a ako pocit, že niekam patrí, môže liečiť osamelosť. Členovia si vymieňajú tie najintímnejšie zážitky, strachy a predstavy a rozvíjajú spoločný jazyk, symboliku a dokonca aj interné vtipy. Postupne sa títo bezmenní cudzinci bez tvárí z internetovej platformy menia na virtuálnych náhradníkov za rodiny a priateľov.

V tomto bode sa javí ako pochopiteľné, že členovia MATR trávajú väčšinu dní z týždňa v tejto malej bubline. Ale ako takáto internetová skupina vlastne vzniká? Povie si len tak niekto: „Hej, vytvorme neonacistický čet pre hráčov“? Debatujú o tom, či použijú ako logo svastiku alebo Wolfsangel (starodávny runový symbol, ktorý si privlastnili nacisti)? Vedú sa dišputy, či použiť runovú abecedu alebo kryptické emotikony pri vítaní nováčikov? Nuž, tak nejako. Muž prezývaný Súdruh Rhodes vytvoril server MATR v lete v roku 2017. Zatiaľ čo jeho priatelia niekde vonku grilovali a kúpali sa, on sedel pred počítačom a rozmýšľal, ako čo najlepšie pretaviť svoju nacionálnosocialistickú ideológiu do vnútra spoločnosti. „Takže našim prvým cieľom bude dostať sa k tristo členom,“ vyhlásil Aldrich v prvý deň existencie MATR.

„Kde teda naverbujeme ľudí?“ spýtal sa jeho virtuálny priateľ Súdruh Rhodes.

„Keď budem na svojom PC, vytvorím preverovací kanál a postup. Potom okolo jedenástej večer začnem posielat' pozvánky.“

Prvé týždne boli pre zakladateľov jednoduché, pretože ich nikto nesledoval. Ani bezpečnostné zložky, ani technické spoločnosti nevenovali pozornosť kampaniam, ktoré rozbehli offline aj online. MATR bol len ďalším z desiatok podobne zmýšľajúcich kanálov v šifrovanej hernej aplikácii Discord a jedným zo stoviek na internete. Ale víkend s dátumom 12. august 2017 zmenil prostredie, v ktorom pôsobili.

Po tom, čo sa zhromaždenie bielych nacionalistov v Charlottesville skončilo smrťou aktivistky za občianske práva Heather Heyerovej, začali verejné aj šifrované platformy na posielanie správ zatvárať viaceré extrémne pravicové četové kanály. Administrátori MATR sa nezúčastňovali na plánovaní tohto zhromaždenia – v skutočnosti odsúdili organizátorov za ich hlúpu mediálnu stratégiu a predčasné pokusy „unite the right“ – „zjednotiť pravicu“. Pre nich bol Charlottesville amatérsky atentát riadený egom, ktorý mal vygenerovať maximum mediálnej pozornosti, a chýbal mu akýkoľvek ideologický a strategický základ. Aj keď si administrátori MATR udržiavali odstup od organizátorov Charlottesville, začali byť viac paranoidní a obávali sa odhalenia. Podobne ako ďalšie skupiny, začali zavádzať prísnejšie vstupné bariéry, kontroly a slovné kódy.

Mnoho bielych nacionalistických skupín sa uchýlilo k tomu, že označili svoje četové skupiny za bezpečný priestor, kde sa môže každý slobodne vyjadrovať a kde prijímajú členov všetkých politických smerov. Konšpiračnú teóriu, ako sa moslimovia postupne snažia ovládnuť Európu, by predostreli ako diskusiu založenú na faktoch a diskusné vlákno k téme, že k holokaustu nikdy nedošlo, by označili za pokus otestovať limity slobody slova. Ale ak niekto nesúhlasí s ich názormi, je hneď umlčaný, zosmiešnený a zdiskreditovaný ako „súčasť problému, ktorý majú naše krajiny s cenzúrou“. Pokúsila som sa a videla som aj iných, ako sa pokúšajú spochybniť tvrdenia a argumenty v extrémistických online skupinách. Zakaždým ma nazvali zradkyňou, ktorá sa infiltrovala do skupiny, a vyhodili ma z četovej miestnosti.

Ďalšie skupiny svoje extrémistické názory maskujú za humoristické a satirické ilustrácie. Vtip o židoch, ktorí môžu za globálnu finančnú krízu? Satira. Dehonestujúci obrázok homosexuálneho páru? Len priestupok na vyprovokovanie ľavičiarskych moralistov. A „ak to nepochopíte, ste buď retardovaný, alebo premotivovaný, alebo oboje“, vyhlásili by.

Cieľom lídrov MATR je vybudovať biely etnoštát, árijský národ. „Čo vôbec nie je nová

myšlienka,“ zdôrazňuje Pán Biely. „Existuje na to plán už od 90. rokov.“ Zdieľa odkaz na Ústavu etnoštátu:

Článok IV. Bydlisko a občianstvo v Severozápadnej americkej republike sa obmedzuje, absolútne a navždy, len na osoby nezmiešaného kaukazského rasového pôvodu z ktorejkoľvek historickej rodiny európskych národov, ktoré nesmú mať žiadnych známych a identifikovateľných nebielych predkov a žiadny viditeľný nebiely element vo svojej genetickej výbave.

Článok V. Rasa všeobecne známa ako Židia patrí v kultúre a historickej tradícii k ázijským národom a podľa zákona sa nepovažuje za bielu a nemá rasové postavenie bielych. Žiadny Žid za žiadnych okolností nemá povolený vstup do Severozápadnej americkej republiky ani pobyť v nej.

Muž, ktorý stojí za touto ústavou, Harold Covington, inšpiroval už mnohých extrémne pravicových aktivistov. Bol zakladateľom hnutia Northwest Front (NWF), v preklade Severozápadný front, „politickéj organizácie árijských mužov a žien, ktorí vyznávajú presvedčenie, že nezávislý suverénny biely národ na pacifickom severozápade je jedinou možnosťou prežitia bielej rasy na tomto kontinente“.

Covington zarábala na predaji sci-fi románov a tričiek s potlačou AK47. Ale jeho romány o severozápade „nemajú byť len zábavou“, ubezpečil svojich čitateľov Covington, „majú byť samonapĺňajúcimi sa proroctvami“.

Sú to skutočne samonapĺňajúce sa proroctvá s konzekvenciami v reálnom svete. Biely rasista Dylann Roof citoval vo svojom manifeste z NWF krátko pred tým, ako zavraždil deviatich Afroameričanov pri streľbe v charlestoneckom kostole v júni 2015. Roof bol totiž presvedčený, že nebude stačiť vyhostenie všetkých „nebielych“ z pacifického severozápadu, pretože sa mu nepozdávala myšlienka, že sa potom bude musieť presťahovať na severozápad. „Prečo by som sa mal napríklad vzdať krásy a dejín môjho štátu a ísť na severozápad?“ napísal.

Pán Biely pripúšťa, že chápe Roofove pocity. „Za posledných sedemdesiat rokov takzvaní lídri hovoria vždy len o problémoch, nikdy nie o riešeniach. A tento prístup stvorí ľudí ako Dylann Roof. Počúvajú len o problémoch, ale nikdy nie o riešeniach, a tak vezmú veci do vlastných rúk.“ Tak ako Roof, aj on je presvedčený, že koncepcia Severozápadného frontu nie je postačujúca. Ich prípadné ideologické nezhody sú väčšinou len malé odchýlky: v konečnom dôsledku sa všetci zhodujú, že rasizmus je „puristickou formou patriotizmu“. „To je to, čo si musia ľudia uvedomiť,“ píše ďalší člen MATR s menom Pretentious. Nepoužil by zbraň ako Roof. „Som presvedčený, že omnoho väčší význam má snaha šíriť poznanie, „redpilling“ ľudí, ak chcete. Vyžaduje si to veľa práce a taktiku.“

Redpilling – vo voľnom preklade užitie červenej tabletky – je odkazom na *Matrix*, sci-fi kasový trháč od Lany a Lilly Wachovských, ktorý má v pamäti každý tínedžer zo začiatku 21. storočia. „Vezmeš si modrú pilulku a príbeh končí,“ hovorí Morpheus hlavnému hrdinovi Neoovi. „Zobudíš sa vo svojej posteli a budeš veriť tomu, čomu chceš veriť. Vezmeš si červenú pilulku, ocitneš sa v krajine zázrakov a ja ti ukážem, ako hlboko až môže siahať kráľčia nora.“ Neo sa rozhodne pre červenú pilulku a následne zisťuje, že dovtedy žil v počítačovej simulácii navrhutej umelou inteligenciou, ktorá zotročovala ľudstvo a z ľudských tiel čerpala energiu. Táto kultová scéna je zdrojom inšpirácie, nádeje a sebazaprenia pre medzinárodnú alternatívnu pravicu. Verbovači používajú túto filmovú metaforu, aby presvedčili sympatizantov, že sú väznení v iluzórnom svete vytvorenom „globálnym establišmentom“. Niektorí vo svojej posadnutosti „odhaliť pravdu“ trávajú neskore večery po práci zbieraním „červených piluliek“, ktoré ukladajú do veľkých databáz. Červenou pilulkou môže byť napríklad časť (dez)informácie o zločinoch spáchaných migrantmi alebo (skreslená) štatistika o demografickej zmene, ktorá dodáva kredibilitu ich videniu sveta. Ak by sa „redpilling“ považoval za eufemizmus pre radikalizáciu, tak potom sa veľká časť internetu zmenila na továrne na výrobu červených piluliek. Mimochodom, neprekonateľnou červenou pilulkou bielych nacionalistov je popieranie holokaustu. Film *Matrix* je súčasťou celého arzenálu

odkazov na kultúru na internete – od japonského anime až po popovú hviezdú Taylor Swiftovú – ktorú si alternatívna pravica cez svoju optiku prispôsobí svojim zámerom.

Pretentieux je jeden z tínedžerov zo začiatku 21. storočia nazývaných aj mileniáli. Dnes má tridsaťjeden rokov. O redpilling sa začal zaujímať až pred piatimi rokmi, keď sa mu narodila neter. „Moja sestra je vo väzení a ja pomáham rodičom starať sa o neter. A začal som sa zaoberať tým, ako sa s ňou bude jedného dňa zaobchádzať, čomu bude musieť čeliť, keď dospeje.“

„Neviem si predstaviť, aké to jedného dňa bude,“ komentuje Pán Biely. „Situácia nabera na obrátkach viac ako kedykoľvek predtým.“ Ako mnohí ďalší v skupine aj on verí, že sa už čoskoro rozpúta doteraz zbrzdená vojna rás a že kolaps demokratického systému je za dverami. „... až posledné štyri roky vídam rasovo uvedomelých ľudí vo veku pod štyridsať.“ Na Discorde je po prvýkrát.

Pretentieux priznáva, že pre neho „je to už závislosť“. Vysvetľuje, že je to najjednoduchšia cesta, ako „nájsť ľudí, ktorí sú príčetní a čestní, a môcť s nimi komunikovať“. Po krátkej odmlke pripúšťa: „Nuž, nie som si celkom istý svojou príčetnosťou, ale [som] čestný (...) a som dosť priamy.“

„Keď sa tu trochu rozkúšaš,“ hovorí Pretentieux Pánovi Bielemu, „časom zistíš, že je na Discorde veľa serverov s podobne zmýšľajúcimi ľuďmi. Všetky majú svoj vlastný osobitý podtón.“

Presne pred týmto varoval analytik kybernetickej bezpečnosti Kevin Thompson v začiatkoch masovej komercializácie internetu. Vo svojej štúdii z roku 2001, v ktorej sledoval konverzácie bielej platformy nadradených Stormfront, dospel k záveru, že komunikácia cez počítač umožňuje stigmatizovaným a vylúčeným jednotlivcom formovať alternatívne arény, aby nahradili tradičné susedské a príbuzenské komunity. To, že kybernetický priestor by mohli využiť extrémisti na radikalizáciu ďalších, na koordináciu kampaní a násilných činov, bolo jasné už na začiatku 90. rokov, v internetovej dobe kamennej. Počas svetového futbalového šampionátu v roku 1998 vo Francúzsku nemeckí neonacisti a hooligans – radikálni fanúšikovia – podnikli niekoľko rasovo a ideologicky motivovaných útokov, ktoré si vopred naplánovali cez mobilné telefóny. Na zápase v severofrancúzskom meste Lens, kde Nemecko hralo s Juhosláviou, zatkli deväťdesiatšesť ľudí, z ktorých niekoľkí hajlovali. Skončilo to ťažkým zranením jedného z policajtov, ktorý upadol do kómy.

Názory na čo najlepšie využitie internetu a moderných technológií sa líšia aj medzi bielymi nacionalistami. Pretentieux je za to, aby sa internet využíval na získavanie srdc a mysli mladých ľudí. Za hlavné poslanie internetu sa považuje demokratizácia zverejňovania a distribúcia (dez)informácií. Internetová stránka Northwest Front – Severozápadný front – uvádza službu „print-per-order“ (spôsob, ako si ktokoľvek môže vytvoriť a vydať vlastnú knihu) ako príklad nástroja, ktorý „zlomil chrbticu židovskému monopolu v oblasti umenia a na poli zábavy“. Na druhej strane, používateľ s menom LifeOfWat patrí medzi tých, ktorí sú presvedčení, že obchádzanie tradičných médií nepostačuje. „Vojna je jediná cesta. Za slobodu mečom.“

Aktérov extrémnej pravice naprieč celým spektrom spája presvedčenie, že nové technológie budú pre ich zábery rozhodujúce, a to v expandovaní aj v upevnení ich politického vplyvu: „Virtuálne bojisko musí byť na prvom mieste,“ uzatvára jeden z členov MAtR. Prípravy krajnej pravice na virtuálny boj sa uskutočňujú v zákutiach internetu, ako sú četové miestnosti MAtR na Discorde, a pre bežného používateľa internetu ostávajú väčšinou ukryté. Pri vstupe do sveta rasistických diskusií a zdieľania genetických testov som to vnímala ako niečo neuveriteľné. Ale teroristické útoky inšpirované krajnou pravice, ktoré majú na svedomí vraždu päťdesiatich ľudí v roku 2019 na Novom Zélande, jasne ukázali, ako rýchlo sa tieto virtuálne subkultúry fantazirujúce o bielych etnoštátoch môžu pretaviť do násilia v skutočnom svete.